

DESPRE NEROZIE

Eu îi cer ca să-mi dea mie,
Și el îți întinde ție.

Pentru că
Nerodul și cu nebunul
Amândoi sunt frați ca unul
Sau

Unul ș-altul tot un drac,
Amândoi un ban nu fac.

Precum e o vorbă:
S-a-ntâlnit în drum Pacala
Cu frate-său, nea Tândala.

Totdeauna
Nerodu-ntâi o croiește
Ș-în urmă se socotește.

Și
Nerodul la orice fie
Pe loc zice că îl știe.

Nerodului se pare
Că toate-n palmă le are.

El e
Barbă lungă până-n burtă
Și minte până-n gât scurtă.

Câte le gândește,
Rău le isprăvește.

POVESTEA VORBII

Un nerod odinioară,
Cu mintea lui cea ușoară,
Se scoală, își ia magarul,
Îi pune-n spate samarul,
S-aruncă-ndată pe dânsul,
Dă cu nuiua într-însul
Și pleacă către pădure,
În mână cu o săcure,

Ceva lemne sã doboare,
Din copaci crãngi uscãcioare.
Pãdurea din ãntãmplare
Se aflã pe un deal mare
Și jos ãn poalele sale
Spumega un rãu la vale;
Aici el dacã se duse,
A privi pe sus se puse
La toți copacii d-a rãndul,
Pironindu-se cu gãndul.
La toatã ãnvãrtitura
Belea ochi și cãasca gura,
Ca sã vazã crengi uscate
De proprietar iertate,
Fiind verzile oprite
C-obiceiuri legiuite.

Deci privind el spre o parte,
Vãzu-n vale, nu departe,
Un copac gros la tulpinã,
Uscat pãn' la rãdãcinã,
Carele crãcile sale
Le pleca spre apã-n vale.
Aleargã-n grab, ãl privește,
Se bucurã și zãmbește
Cã i-a ajutat norocul
Sã-și ãncarce dobitocul.

Nu știa-n grab cum sã saie,
Sã se urce ca sã taie;
Cum sã urcã sus ãndatã,
Craca-ntãia fu jos datã
Pe loc p-a doua lovește
Ș-o doboarã voinicește;
Apoi se urcã la altã,
Dupã aceea la mai-naltã,
Taie, nici una nu lasã,
Vrãnd sã le care acasã.

Când lăsă lemnul prăjină,
Se uită jos la tulpină,
Să vază grămada dată,
Cum stă la pământ culcată,
Și uitându-se, săracul,
S-a închinat ca de dracul,
Văzând că crângile sale
Se duceau pe râu la vale:
Că toate în el căzuse
Și de apă au fost duse.

Acuma dar ce să facă?
Nu mai rămăsese cracă,
Trebuia acea tulpină
S-o taie din rădăcină;
Se dă jos și să gândește,
În tot chipul chibzuieste,
Ce fel să o nemerească,
Nu cumva iar să greșască;
Că vrea el cu vreo pază
Copacul spre deal să cază;
Căci și el căuta încă
Spre prăpastia adâncă.

Dar gândirea a fost scurtă,
Că nu pierdu vreme multă,
Ci până scobești un dinte,
Ce să facă-i veni-n minte.
Și luând funia-ndată
Cea de la samar legată,
Mai ia căpăstru, brâu scoate,
Leagă una d-alta toate,
Face o funie lungă
Mai departe să ajungă.
Apoi urcă dobitocul
Unde era mai sus locul,
Apucă funia-,nnoadă
De samaru-i despre coadă;
D-acolo-n copac se suie,
Vrând pe voaia-i să-l supuie,
Țapân de vârful-i o leagă
Și face o faptă-ntreagă.

D-aci în grab se pogoară
Ca o pisică ușoară,
Apucă securea lată
Ș-începe să saie-ndată.
Taie, mii de ori lovește,
Stă puțin, se odihnește.
Și iar ia securea-n grabă,
Ca un ager l-a sa treabă.
Taie până nu mai poate,
Aschii peste așchii scoate;
Când s-apropie să cază,
Aștepta spre deal să-l vază

Dar, unde? copaciul mare
Nu vrea să-i dea ascultare,
Ci începând să trosnească
Și spre vale să pornească
Râdică în zbor magarul,
Cum era cu tot samarul,
Și în vederile sale
Îl aruncă peste vale.

Iar el, privind la-nălțime
Măgaru-n zbor cu iuțime,
Căzu îndată pe vine
Și începu să se-nchine,
Zicând: - Ce minune mare,
Din cele în lume rare!
De ce muri bietul taica
Și nu trăi draga maica,
Să vază măgar cum zboară
Ca o pasăre ușoară?
Ieri de muream, Doamne bune,
Nu vedeam astă minune!